

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-521/2026-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Nives Šimunović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Branke Štajduhar, OIB: 81629285123, iz Zagreba, Nova cesta 177, zastupane po punomoćnici Ireni Jurec Baras, odvjetnici u Štajduhar & Jurec Baras odvjetničko društvo d.o.o., protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. (pravni sljednik Volskbank d.d.), OIB: 87939104217, sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva ulica 4, zastupanog po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, na glavnoj i javnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 12. lipnja 2026. godine, u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnice tužiteljice Irene Jurec Barac, odvjetnice i punomoćnice tuženika, Ivane Malnar, odvjetničke vježbenice, dana 10. srpnja 2026. godine,

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba čl. 11.2. Ugovora o kreditu broj: 780676 od dana 28.09.2004.g., koja glasi: „Prijevremena otplata kredita je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.“

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva ulica 4, Zagreb, OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju BRANKI ŠTAJDUHAR iz Zagreba, Trnjanska cesta 67, OIB: 8162985123, novčani iznos od 189,45 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od 23. srpnja 2008. g. do isplate, i to:

- od 23. srpnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena;
- od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena;
- od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena;
- od 30. prosinca 2023. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak, u iznosu od 306,55 eura, sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude, odnosno od 10. srpnja 2026. godine do isplate, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su tužiteljica i tuženik dana 28. rujna 2004.g. zaključili Ugovor o kreditu, kojim je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kao korisnici kredita iznos od 20.643,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti, sa rokom vraćanja od 7 godina. Radilo se o namjenskom kreditu za kupnju vozila. Navodi se da je člankom 11.2 Ugovora o kreditu propisano da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama kreditora. Tužiteljica je izvršila prijevremenu otplatu kredita te joj je dana 23. srpnja 2008. godine naplaćena naknada u iznosu od 1.427,43 kuna, što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 189,45 eura. Tužiteljica navodi kako je predmetna odredba ništetna te ne proizvodi pravne učinke, iz razloga što je tuženik na osnovi navedene odredbe obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade bez da joj je prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, niti zašto su obračunati u iznosu od 189,45 eura. Nadalje, navodi kako je predmetni Ugovor o kreditu standardni unaprijed formulirani ugovor te da se o odredbi čl. 11.2. nije pojedinačno pregovaralo. Tužiteljica navodi kako je predmetna odredba ništetna jer nije određena niti određiva sukladno odredbi čl. 269. i 270. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23), u svezi s čl. 322. Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica ističe i svojstvo potrošača te navodi da je odredbom čl. 81. st.2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, u daljnjem tekstu "ZZP"), propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužiteljica navodi da se na taj način prouzrokovala neravnoteža u međusobnim pravima i obvezama trgovaca i potrošača, pa predlaže donošenje presude kojom će se utvrditi da je ništetna odredba čl. 11.2 Ugovora o kreditu kojim je ugovorena obveza tužiteljice da tuženiku plati naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Ujedno, traži da se naloži tuženiku nadoknaditi joj parnični trošak, sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare te osporava navode tužiteljice da bi tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu. Osporava ništetnost odredbe Ugovora o kreditu o naknadi za prijevremenu otplatu kao i visinu tužbenog zahtjeva. Nadalje, tuženik prigovara i naznačenoj vrijednosti predmeta spora te predlaže odrediti vrijednost predmeta spora u visini sporne naknade. Navodi da se iz samog Ugovora o kreditu može jasno iščitati da se ne radi o prikivenim odredbama, već o jasnim, uočljivim i konkretno određenim parametrima te da je tužiteljica, u svakom trenutku nakon što je pročitala ugovor i navedene odredbe, mogla odustati od sklapanja. Tuženik ističe da je prema pozitivnim propisima bilo dopušteno ugovaranje

naknade za prijevremenu otplatu kredita. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom postupka provedeni su dokazi pregledom Ugovora o kreditu, te saslušanjem tužiteljice osobno kao parnične stranke.

4. Nakon provedenih dokaza, sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor dana 28. rujna 2004. godine zaključili Ugovor o kreditu, kojim je kreditor odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 20.643,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti.

6. Nije sporno da je ugovornom odredbom čl. 11.2. Ugovora o kreditu određeno da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.

7. Sporno je pitanje ništetnosti odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, kao i vrijednost predmeta spora.

8. Saslušana je tužiteljica koja je iskazala da je 2004. godine zaključila Ugovor o kreditu, čija namjena je bila kupnja osobnog vozila koje joj je trebalo za privatne svrhe. Navodi da u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije imala obrt niti trgovačko društvo. Nadalje, tužiteljica iskazuje kako o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovarala jer se radilo o tipskom formaliziranom ugovoru na principu uzmi ili ostavi te da pregovaranje nije bilo moguće. Navodi da joj nije objašnjena ili specificirana struktura troškova na koju se naknada za prijevremenu otplatu kredita odnosi. Na poseban upit punomoćnice tužitelja, navodi kako joj nije objašnjeno u kojoj će valuti biti naplaćena izlazna naknada te da joj javni bilježnik nije objasnio pojedine odredbe ugovora.

9. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužiteljice, koji je djelovao potpuno iskreno, istinito i uvjerljivo. Utvrđeno je da je tužiteljica zaključila ugovor o kreditu u svojstvu potrošača, jer se radi o ugovoru o kreditu za kupnju osobnog vozila, koji je tužiteljici trebao za privatne, osobne potrebe, a ne za poslovanje ni profesionalnu djelatnost.

10. Iz rezultata provedenih dokaza proizlazi da je banka jednostranom odlukom unijela u ugovor o kreditu odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, nametnuvši tako korisniku kredita obvezu plaćanja naknade, bez prethodno provedenog pojedinačnog pregovaranja. Naime, iz iskaza tužiteljice je razvidno da se nije mogla suprotstaviti takvoj ugovornoj odredbi, te da joj zaposlenici banke uopće nisu objasnili na što se odnosi naknada za prijevremenu otplatu kredita. Također, u Ugovoru o kreditu nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, niti je precizirano hoće li bit relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, dan isplate kredita ili neki treći dan.

11. Tuženik nije dokazao opravdanost takve odredbe. Tužiteljica nije mogla sklopiti predmetni ugovor o kreditu ukoliko ne bi pristala na unaprijed formuliranu odredbu o prijevremenoj otplati kredita koja je, kako proizlazi, ugovorena po principu "uzmi ili ostavi", pa potrošač nije mogao utjecati na tu odredbu. Iako se tužitelj poziva na Zakon o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, dalje: ZOO/05) koji nije bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora – dana 28. rujna 2004.g., već je tada bio na snazi Zakon o obveznim odnosima (NN 53/91, dalje: ZOO/91), treba naglasiti da je sadržaj i smisao odredaba o ništetnosti, odnosno ništavosti, jednak je kao i u ZOO/91, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora. Stoga pogrešno pozivanje na kasniji zakon ne utječe na pravilnost pravnog zaključka da se predmetna ugovorna odredba ima smatrati ništetnom.

12. S obzirom na sve navedeno, radi se o jednostranoj odluci banke, koja je bez pregovaranja s drugom stranom, nametnula potrošaču navedenu odredbu o naknadi, pa se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi, koja je ništetna, sukladno čl. 81. ZZP-a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora, koji u st. 2. propisuje da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, st. 4. propisuje da, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom, standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

13. Kao što je već rečeno, dio odredbe čl. 11.2. koji se odnosi na naknadu za prijevremenu otplatu kredita, suprotan je načelu savjesnosti i poštenja, te je uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14. U odnosu na prigovor tuženika glede naznačene vrijednosti predmeta spora, sud prihvaća prigovor tuženika istaknut u odgovoru na tužbu te rješenjem na ročištu dana 07. svibnja 2026. godine sud odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 189,45 eura.

15. Sud nalazi prigovor zastare neosnovanim. Predmet ovog postupka jest zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i isplate. Pravilno ukazuje tužiteljica na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. godine, prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Prema tome, kako u konkretnom slučaju točka I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako za potraživanje tužitelja nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove. Slijedom navedenoga, prigovor zastare valjalo je odbiti kao neosnovan.

16. S obzirom na izloženo, prihvaćen je u cijelosti tužbeni zahtjev te je utvrđeno da je ništetna odredba Ugovora o kreditu sadržana u čl. 11.2., u dijelu koji glasi: "Prijevremena otplata kredita je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima iz Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.". Također je prihvaćen i kondemnatorni tužbeni zahtjev te je naloženo tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 189,45 EUR, koliko je platila s osnova prijevremene otplate kredita.

17. Kako je tuženik u zakašnjenju s ispunjenjem svoje novčane obveze, to su dosuđene tužiteljici zakonske zatezne kamate koje teku od dana plaćanja obveze, dakle od 23. srpnja 2008.g. do isplate, shodno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima.

18. Kamatna stopa je od 23. srpnja 2008. do 31. srpnja 2015. određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke, koja je vrijedila zadnjeg polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena; od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., prosječna kamatna stopa na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena; od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023., stopa se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena; a od 30. prosinca 2023. do isplate, kamatna stopa se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična

kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

19. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku, a sastoji se od troška zastupanja tužiteljice po punomoćniku - odvjetniku. Troškovi su obračunati po važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, po kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 eura.

20. S obzirom na vrijednost predmeta spora utvrđenoj na ročištu 07. svibnja 2026. godine, troškovi tužiteljice obuhvaćaju: sastav tužbe – 25 bodova, sastav podneska od 09.04.2026.g. – 25 bodova, pristup na pripremno ročište 07.05.2026. g. – 25 bodova, pristup na ročište za glavnu raspravu 12.06.2026.g. – 25 bodova, što je ukupno 100 bodova, odnosno 200,00 eura. Dosuđen je PDV u iznosu od 50,00 eura. Nadalje, dosuđen je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura, pa sveukupan parnični trošak koji je tuženik dužan naknaditi tužiteljici iznosi 306,55 eura.

21. Dosuđene su kamate na parnični trošak koje teku od dana donošenja presude tj. od 10. srpnja 2026. godine do isplate, jer se radi o dospjelom potraživanju sukladno čl. 151. st. 3. Zakona o parničnom postupku, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

22. Slijedom izloženog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu, dana 10. srpnja 2026. godine

Sutkinja
Nives Šimunović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovoga suda, u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude. O žalbi odlučuje županijski sud. Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2.

ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 3. U postupku povodom žalbe u sporovima male vrijednosti ne primjenjuju se odredbe čl. 370. ZPP-a (čl. 467. ZPP). Žalba protiv presude ne odgađa ovrhu (čl. 467a ZPP).

DNA:

- tužiteljici po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088a-8d2fa**

Kontrolni broj: **0c817-92200-4e639**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.